

mesterinden overalt anmeldte sit Komme, og som havde faaet hendes Moder til at vende sig om for at hilse, saa hun ikke op. Derimod havde hendes Kinder meget tydelig skiftet Farve; og Per tog dette som et Sejerstegn og fik heftig Hjertebanken.

Efter Gudstjenesten blev han og Hofjægermesterinden til- ligemed nogle andre af Dagens Kirkegængere buden over i Præstegaarden til Kaffe. Disse Kaffeindbydelser, som altid foretoges af Præsten personlig, var Dragesæden i den blom- bergske Menighed. Der blev altid givet nøje Agt paa og holdt et indviklet Regnskab over, hvem denne Udmærkelse blev til Del. I Præstegaarden traf Per fire Bønder med tilhørende Koner, paa hvis Ansigter der med forskellig Skrift men lige tydeligt stod skrevet, at de hørte til Egnens velstaaende og indflydelsesrige Personer. At Pastor Blomberg kunde have nogen bestemt Hensigt med at føre ham sammen med disse Folk, faldt ham ikke ind, endda Præsten var besynderlig ivrig for at faa ham forestillet for dem alle. Reguleringsar- bejdet blev nu heller ikke bragt paa Bane fra nogen af Siderne, og desuden varede Sammenkomsten ikke stort mere end en halv Timestid. Præsten skulde til Sidsttjeneste i An- nekset og tilkendegav selv, at man skulde gaa. Først brød Bønderne op, kort efter tog ogsaa Hofjægermesterinden og Per afsted, — og Inger kunde igen aande frit.

Hun havde hele Tiden gaaet med Hjertet i Halsen af Frygt for at blive ene med Per. Hun levede stadig i den Indbild- ning, at han havde skrevet til hendes Forældre og paa For- haand sikret sig deres Samtykke til Forbindelsen; men hun var endnu ikke bleven enig med sig selv om, hvorvidt hun holdt af ham eller ej. Eller rettere hun kunde i sin Uerfaren- hed stadig ikke komme til Klarhed over, om det, hun følte for ham, virkelig var Kærlighed. Hun troede nok, at han var god og vilde være omhyggelig for hende; og hun kunde hel- ler ikke skjule for sig selv, at Forventningen om Gensynet havde gjort hende urolig og holdt hende længe vaagen de sidste Nætter. Ja, denne Morgenstund lige inden Kirketid havde hun, rent ud sagt, pludselig faaet en heftig Mavepine. Men var *det* Kærlighed?

Saalænge Per var tilstede, havde hun næsten været over- bevist om, at hun ikke holdt af ham. Den Forandring der var foregaaet med hans Ydre, gjorde ham fremmed for hende, skønt hun fandt, at den ikke misklædte ham. Men nu, da han